

Kapitola 1

„To je život!“ vzdychám blaženě, pohodlně uvelebená v opalovacím lehátku, s pohledem upřeným na toskánskou krajinu připomínající výjev z dokonalého realistického obrazu.

„Na to se napiju,“ souhlasí moje kamarádka Amanda. „Ještě trochu chianti, Lily?“

Nalévá mi do sklenky trochu úžasného rubínového vína. V žáru slunce, které nepřetržitě pálí po celou dobu, co jsme tady, a pod vlivem vína mi příjemně těžknou víčka. Konejšivé účinky žhnoucích paprsků ještě umocňuje levandule, jejíž vůně se ke mně nese od keřiků lemujících terasu. Kdybych se během naší dvoutýdenní dovolené převtělila v domorodou ženu, zřejmě bych tuhle denní dobu považovala za ideální siestu. Moje děti – Hettie a Hugo – a Amandiny ratolesti – Amelia a Arthur – spolu šťastně dovádějí v azurovém bazénu hned pod terasou. Usilovně se snažíme ochránit je před spalujícím sluncem a bezpočtukrát denně je natíráme opalovacími krémy s faktorem 30, ale přes veškerou péči jsou opálení a nosy mají poseté pihami.

Všechny naše děti chodí do stejné školy ve Stonelands – jedné ze *skutečně* nejlepších soukromých škol v Buckinghamshire – a vedou si tam přímo úžasně, ale člověk nikdy neví, co se po dlouhých letních prázdninách může stát. Oběma děvčatům je osm a chlapcům deset, což je věk, kdy se děti s oblibou neustále kvůli něčemu hašteří. Ty naše se však chovají jako hotoví andílci. Ještě jsme na ně s Amandou nemusely ani jedinkrát zvýšit hlas, což je dost s podivem, když vezmu v úvahu, že jsme vlastně spojily dohromady dvě rodiny. Ta společná dovolená byl vlastně jejich nápad – Marquisových – a až dosud nesmírně dobrý. Rozhodně bych si ji ráda zopakovala i napřesrok.

Vila je úchvatná. Vybrala ji Amanda. Je to vlastně zrenovaný toskánský statek stojící na okraji malebné vesnice San Gimignano, která je jako vystřižená z filmu. Staré kamenné zdi stavení, na jehož opravě se rozhodně nešetřilo, jsou bezpečně zasazené do okolních mírných kopců porostlých vinnou révou. Uvnitř je osm ložnic, takže máme víc než dost místa a nemusíme o sebe zakopávat, a z venkovního bazénu jsou Hugo a Hettie i obě Marquisovic děti naprosto u vytržení.

Vychutnáváme si tady naprosto bezstarostný život. Každý den sem přichází jedna místní žena a chystá pro nás snídani a oběd. Několikrát nám tady nechala domácí placky na pizzu a neustále zásobuje kuchyň množstvím čerstvých surovin, takže si užíváme spoustu legrace, když se snažíme něco vlastnoručně připravit ve venkovní peci. Večer sedáme do auta a vyrážíme do vesnice San Gimignano, kde pokaždé testujeme jinou vynikající restauraci.

Je to prostě bezvadné.

„Podívej se na ty dva, Lily.“ Amanda si sundává sluneční brýle, ukazuje sklenkou vína k našim manželům a směje se. „Pořád jenom pracují, pracují a zase pracují.“

Ano. Jediná maličká skvrnka na našem pobytu v ráji.

Amandin manžel Anthony Marquis i moje vlastní drahá polovička Laurence Lamont-Jones vytrvale rázují podél protější strany bazénu a oba mají k uchu přilepený komunikátor BlackBerry. Anthony mluví zvýšeným hlasem, ale bohudík je tak daleko, že neslyšíme, co vykřikuje a na koho tolik hartusí.

S Amandou jenom významně mlaskneme a vyměníme si výmluvný pohled těžce zkoušených manželek.

Ve skrytu duše jsme však na své pohledné čínorodé muže, kteří to ve své profesi dotáhli až na vrchol, nesmírně pyšní. Laurence má klasicky krásné rysy, což byl také důvod, proč jsem se do něj přímo bláznivě zamilovala, jakmile jsem o něj poprvé zavadila pohledem. Oba jsme tehdy studovali na univerzitě. Laurence byl sice podvyživený a neměl ani vindru, ale já jsem okamžitě poznala, že je to ten pravý. Dodnes má tma-

vé vlasy sčesané z čela, což se už podle mě nenosí, ale jemu to sluší. Anthony je trochu drsnější typ, něco jako hráč ragby, a je už poněkud tělnatější. Mám dojem, že je to výsledek dlouholetých návštěv nejrůznějších společenských akcí s bohatým pohoštěním. Laurence si stále udržuje poměrně štíhlou postavu, ale jisté známky už naznačují, že se mu začíná rýsovat pupek, typický pro byznysmeny jeho ražení. Kdysi po příchodu z práce každodenně běhával, většinou za tmy, navlečený do některé ze svých reflexních vest. Teď už nemá na udržování tělesné kondice čas, protože přichází domů pozdě a naprosto vyčerpaný. Poslední dobou navíc dost pije – nejen teď o dovolené, kde máme k dispozici přímo božské víno, a také se na něm pomalu začínají usazovat nadbytečné kilogramy. Žertem si ho dobírám, že vede příliš blahobytný život.

Poctivě musím přiznat, že při vychutnávání si všech božských potěšení, které nám nabízí prázdninové toskánské sídlo Podere Cielo, obě naše drahé polovičky naprosto pohořely. Jenomže odpočinek nikdy nepatřil k Laurencovým silným stránkám. Ostatně právě proto jsem se tolik snažila, abychom si vyrazili na tuhle rodinnou dovolenou. Oba muži si s sebou vzali golfové hole, ale za celé dva týdny si nenašli čas ani na jediný odpal. Můj manžel byl odjakživa okouzlující usměvavý společník, ale poslední dobou se z něj někdejší jiskra úplně vytratila. Jako kdyby z něj práce postupně vysávala všechno život. Neustále polyká nějaké pilulky na trávení. Musím ho přimět, aby si ve volné chvílce zašel k doktorovi. Děsí mě pomyslení, že se mu dělá žaludeční vřed.

„Jsou z úplně stejného těsta.“ Amanda podrážděně potřásá hlavou. „Pracujou, až se z nich kouří.“

„Mají tam zřejmě nějaké problémy,“ připojuju se souhlasným tónem. „Aspoň tak mi to vysvětluje Laurence.“

„Zatraceně!“ uleví si Amanda a dopřeje si další doušek vína.

Při pohledu na rázujičího Laurence mám chť nechtě pocit, jako kdyby na mě padl stín. Tahle dovolená je i na naše poměry nezřízeně drahá, ale měla jsem dojem, že to budou ro-

zumně vynaložené peníze, protože nás zase stmelí. Poslední dobou se jeden druhému vzdalujeme. Víím, že je to přišerné kliše, ale přesně vystihuje situaci. Skutečně se vzájemně vzdalujeme. Oba volně opisujeme kružnici, která je mimo dosah toho druhého. Není v tom žádný zjevný úmysl žít si v rámci manželství svůj vlastní život, ale přesto se to děje. Laurence může být stokrát na vrcholu profesního růstu, ale vůbec nemá čas, aby si ty vavřiny pořádně vychutnal. Nesmírně si ho kvůli tomu cením, ale platíme za všechno tvrdou daň – Laurence prakticky není doma. Je investičním makléřem jedné finanční společnosti v Londýně a práce ho neustále zavádí do nejrůznějších koutů světa. Jeden týden tráví v New Yorku, následující v Hongkongu, a v našem nádherném domě v hrabství Buckinghamshire je s námi jen velice zřídka.

Ale všechno se nám zase snaží vynahradit nějak jinak. Jde na to celý jeho nezanedbatelný příjem. Znovu se vpíjím pohledem do úchvatných toskánských kopců. Děti bydlí v soukromé internátní škole, přestože je jen kousek od nás, máme vlastní stáj a v ní každý svého koně – platíme si člověka, aby v Laurencově nepřítomnosti trénoval jeho hřebce – a já mám víc šperků, než si kdy na sebe dokážu navěsit. Štěstí nám skutečně přeje.

Manžel zprudka zaklapává kryt komunikátoru. Vidím, jak svěšuje ramena, a z celého srdce s ním soucítím. Nikdy ho ani chvíličku nenechají na pokoji. Rázně vykročí směrem k nám. Doufala jsem, že se aspoň teď, na konci dovolené – zakrátko se totiž vracíme domů – trochu uvolní, vyjde si na procházku, nebo se dokonce uvelebí na lehátku, ale on jen neustále rázuje z místa na místo.

Až přijedeme domů, možná bychom se měli společně zamyslet, jak by se dal trochu změnit Laurencův životní styl. Měla bych ho přesvědčit, aby omezil pití, začal chodit do fitcentra, kde si platí členské poplatky, ale nikdy se tam neukazuje, zašel si na masáž horkými kameny. Amanda tvrdí, že zná nějakého holistického akupunkturistu.

Laurence přichází na terasu, kde si s Amandou hovíme na lehátkách.

„Je všechno v pořádku?“ zeptám se.

„Jo,“ vyhrkne zprudka, takže je jasné, že v pořádku není vůbec nic.

„Zatracená práce,“ zamumlám účastně. „Copak se bez tebe nedokážou obejít ani ty dva týdny?“

„Potřebuju se vrátit,“ odpoví stroze. „Musím se postarat o jednu důležitou záležitost.“

„Nemůže to udělat někdo jiný?“

„Kdyby tam někdo takový byl, Lily, nevracel bych se.“ Vůbec se nesnaží skrýt, že ho moje otázka podráždila. „Mohl bych odletět už dneska a zítra se vrátit.“

Tohle je poslední kapka. „Ne, Laurenci.“ Tiším hlas, protože nechci, aby Marquisovi poznali, že mezi námi něco neklape. Oni spolu vycházejí báječně, jak mi neustále tvrdí Amanda, a tak bych v nich chtěla vyvolat dojem, že náš vztah je stejně dokonalý. „To ti nedovolím. Jsme na rodinné dovolené. Tyhle dva týdny by měly být posvátné a nedotknutelné.“

„Musím odletět,“ trvá na svém Laurence.

„Ne. To nepřipustím. Nic nemůže být tak důležité. Většinu času jsi tady strávil s tím zatraceným telefonem u ucha. Stejně už za pár dní budeme doma. Nemůže to do té doby počkat?“

Laurence mi neodpovídá, ale z úst se mu dere prudký vzdech.

„Peníze nejsou všechno,“ připomínám mu tvrdě. „Jsou i jiné důležité věci – třeba tvoje děti a manželka.“ Věděla jsem, že Hugo a Hettie mu tady často šli na nervy, protože není zvyklý trávit s nimi nepřetržitě tolik času, a umiňovala jsem si, že tohle se také pokusím změnit. „Někdy prostě musíš umět říct ne.“

„Teď jsou v sázce jenom a jenom peníze, Lily.“ Rty má bílé, bezkrevné. „Opravdu to potřebuju.“

„Ne. A víc už o tom nechci slyšet.“ Znovu si nasadím na nos sluneční brýle. Co by si proboha Amanda pomyslela, kdyby se můj manžel zčistajasna sebral a nechal nás tady samotné? „Zů-

staneš tady až do konce dovolené a všechno, co je zapotřebí, vyřešíš až v pondělí, po návratu do práce.“

Laurence budí dojem poraženého, ale žádnou radost ze svého vítězství nemám. Vůbec ho totiž nemělo napadnout, že by nás tady nechal a odletěl pryč. Vždyť tohle je proboha naše společná rodinná dovolená! Je to snad hřích, když čekám, že si ji bude užívat?

Potlačím vzdech. „Takže to tímhle končí, Laurenci?“

„Dost pravděpodobně,“ odpoví tajuplně. „Dost pravděpodobně.“

„Dej si skleničku.“ Na znamení smíru mu podávám chianti. S tím omezováním pití může začít později. „Má léčivé účinky.“

Měří si mě pochybovačným pohledem, ale zvedne skleničku k ústům.

V tu chvíli se k nám připojí Anthony a naše debata končí. Laurence na otočku domů neletí. Je to absurdní. Nedovolila jsem mu to.

„Neztrácej čas s chianti, kamaráde.“ Anthony Marquis srdečně poplácá Laurence po rameni. „Teď je čas na šampaňské. Právě jsem dojednal kšeft za deset milionů.“

Nemám ponětí, co konkrétně Anthony dělá, ale pracuje – stejně jako Laurence – ve finanční sféře a mají několik společných známých v City, přestože se pohybují v odlišných obchodních kruzích.

„Šampaňské?“ Amanda, která pomalu začínala klimbat, zprudka otevírá oči. „Výborně.“

„Blahopřeju,“ vypravím ze sebe.

„A to všechno za jediný den,“ spokojeně se zubí Anthony.

„Máš přece dovolenou,“ shovívaje peskuje manžela Amanda.

„No, teď už je všechno vyřešené, takže si můžu dát pohov. Třeba si dokonce zahrajeme ten golf, Laurenci!“ zahlaholí Anthony a dlobne do mého manželka loktem.

Zahanbeně si uvědomím, že mu Laurence ještě nepoblahopřál.

„Hmm. Dokonalé načasování. Zdá se, že se podává oběd.“

Anthony kývne hlavou k lodžii, kde naše hospodyně klade na stůl talíře s báječně vypadajícím jídlem. Anthony si v radostném očekávání hladí břicho. „Těch zatracených těstovin jsme už spořádali tolik, že se doma budu muset na měsíc odstěhovat do tělocvičny.“

Všichni se smějeme. Kromě Laurence, který je překvapivě zamlklý. Tolik zbytečné nervozity jenom kvůli tomu, že nemůže odletět domů. Můj manžel si zřejmě bude muset ujasnit, co je pro něj důležité a co ne. Potom se však na něj zadívám o něco pozorněji a všimnu si, že má v očích bezútěšný výraz, který jsem u něj ještě nikdy neviděla. Vstanu a zlehka se dotknu jeho paže.

Odvrátí se ode mě.

Amanda a Anthony přehodí přes děti osušky a utírají je. Pak se všichni vydáváme k lodžii. Laurence a já spolu srovnáváme krok a zařazujeme se za ostatní.

„Je to tak správně, Laurenci,“ říkám mu mírně.

„Vůbec nic netušíš,“ odpoví mi zostra.

Jihnu. Tuhle malou půtku jsem vyhrála, takže mě nezabije, když se k němu zachovám velkoryse. „Chceš mi o tom tedy něco říct? Co je tak důležité, že kvůli tomu potřebuješ odletět?“

„Kdy jsi vůbec projevila zájem o mou práci, Lily?“ Otočí ke mně obličej s pochmurným výrazem. „Teď s tím nemá cenu začínat.“

Jsem tak zaražená, že ze sebe nedokážu vymáčknout žádnou kloudnou odpověď. A cestou k lodžii se slunce náhle ztratí za mrakem.